



פרשת מטות מסעי
תשפ"ה

גיליון 270

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע



מאת הרב יהודה צבי שפירא

אש קדש

פניני הפרשה

"זה הדבר אשר צוה ה'" (ל. ב)

'הדבר' מלשון: 'דיבור' שבכוח הדיבור עושים ציווי ה', וכלל המצוות כלולים בו, וכדבריהם (מנחות ק"א.): **'כל העוסק בתורת חסאת כאלו הקריב חסאת'**.

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (כ"ב ט): שבכל מצוה ישנם דיבורים סביבות המצוה, מלבד ציווי המצוה, כגון: **'וידבר ה' אל משה'**, ושאר דיבורי התורה שסביבות המצוה. וזהו: **'זה הדבר' מלשון: הדיבורים מסביב, שבו כלולים כל 'אשר צוה ה'.**

או יאמר: **'הדבר' לשון 'דבר' ע"ד מאמרם (סנהדרין ח.): 'דבר אחד לדור' מלשון הנהגה ומלכות, שהחכמים וגדולי ישראל הם אלו שמפריס את הנדר, המרומז בפסוק זה - ריש פרשת נדרים.**

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ג. ל)

במאמרם (ברכות ל"ט): **'לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן'.** וכן שם: **'א"ר יוחנן מנין שברית כרותה לשפתים, עיי"ש. ויעוין ברבינו בחיי' (בהקדמה לפ' ויגש): 'ודבר ידוע כי הדיבור יש לו כוח גדול, הן לטוב והן להפסוק', וכן הוא בעוד דברי רבותינו ובזהו הק' מגדל כוח הדיבור. וזהו: **'ככל היוצא מפיו' - שהדיבור שיוצא מפה האדם, 'יעשה' - יש בידו כוח של עשיה - לפעול לטוב ולמוטב.****

כן אפ"ל; ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ז): **'שהדיבור הוא כלי השפע להמשיך השפעתו ית', וזהו: 'ככל היוצא מפיו' - לפי הדיבור, כן: 'יעשה' - כן נמשך העשייה - השפע שבדבר.**

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ג. ל)

'ככל' גימ' 'שבעים', ע"ד הכתוב (תהלים צ): 'ימי שנותנו בהם שבעים שנה', מספר הרומז על ימי חיי האדם, וכל עמלו של האדם הוא הדיבור ע"ד הכתוב (קהלת ו: ז): **'כל עמל אדם לפיחו', ובפס"ר: 'אין בין המתים לחיים אלא דיבור בלבד'. וכן (משלי יח): **'מות וחיים ביד לשון'.** ובספר החינוך (תר"י): **'סגולת האדם לגדול שבחו הוא הדיבור, שהוא יתר בו על כל הנבראים',** וכן באריכות בספ"ק. וזהו: **'ככל' ימי שני חיי האדם, 'היוצא מפיו יעשה' שהדיבור זה עצם עשיתו ומהותו.****

"אלה החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו בין אב לבתו. בנעוריה בית אביה" (ל. י"ז)

עיקר זמן עבודת האדם הוא ב'ימי הנעורים' וכמובא ע"כ מגדל המעלה של גירסא דינקותא, ועוד. וב'ספר המדות' (תשובה ע"ג): **'העבודת שאדם עובד את ה' בימי בחורותו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של עבודה לעת זקנותו'.** וכן הוא בתשובה כמובא על תשובת המשקל שהעניין זה בימי נעוריו. וזהו: **'החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו' - הקשר של הקב"ה כביכול עם ישראל - בנעוריה'.** שאז עיקר זמן העבודה. אך בל יפול לב אשה מכך, דהא כל זמן שהוא חי והוא קשור ל'בית אביה' - לאבינו שבשמים - יוכל להתקרב ולעבוד.

שמאל בימין, שזה עיקר השלימות כידוע. וזה מה שכתוב: **'כי עזה כמות אהבה קשה כשאלו קנאה רשפיה רשפי אש',** שתהיה האהבה לה' יתברך בבחינת: רשפי אש, בהפיכת אש רתיחת הדמים של היצר הרע לקדושה...

חס לבי בקרבי - דיברתי בלשוני

ועוד במעלת פנימיות ההתלהבות דקדושה בליקוטי מוהר"ן (צ"ב) בעת שאלישע החיה את בן השונמית, כתוב בו (מלכים ב ד): **'וילך אחת הנה ואחת הנה',** שהתלהבות דקדושה, והתנועות הקדושות יש בכוחם להחיות מתים.

והרי זה דבר הנראה במוחש, שבהתעוררות ובהתלהבות האדם הוא חי, תורתו, תפילתו וכל עבודתו הם בחיות דקדושה, בשמחה ובהתלהבות. ועוד שם (ליק"מ רל"ט): כל שורש הדיבור שאנו כה מרבים דרכו לעשות דברים שבקדושה שורשם הוא בחמימות ובהתלהבות: **'כי הדיבור הוא מחמימות, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): 'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני',** והוא שלהובא דנורא".

מובא על כוחו של דיבורים חמים (ליק"מ ל"ט): שאפשר להפיג חמימות יצר הרע בחמימות דיבורי לשון הקודש, ע"ד הכתוב: (תהלים ל"ט) **'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש - דברתי בלשוני'.**

לעשות את עצמו כאילו...

נו, וישאל השואל, היאך מגיעים לזאת החמימות, איך משיגים זאת ההתלהבות דקדושה?

אך גם לזאת ניתנת העצה והפיתרון, וכך המה הדברים בשיחות הר"ן (ע"ד): **'לפעמים אין לאדם שום התלהבות בהתפילה, וצריכים לעשות לעצמו התלהבות וחמימות ולב בוער להתפילה. כמו למשל שנמצא לפעמים שהאדם עושה לעצמו רוגז עד שבא בכעס ונרתז, כמו שאומרים העולם בלשון אשכנזי 'ער שניצט זיך איין רוגז'.** כמו כן ממש בקדושה בעניין התפלה צריכים לפעמים לעשות לעצמו רוגז ויעשה לו חמימות ותבערת הלב בדיבורי התפלה... ועל ידי זה יבוא אחר כך באמת להתלהבות וחמימות הלב בהתפלה, ויזכה שיבער לבו להשם יתברך, ויתפלא בהתלהבות גדולה.

וכן בענין השמחה... שאינו כול בשום אופן לשמח עצמו, אז עצתו שיעשה עצמו כאילו הוא שמח, ואף על פי שבתחילה עדיין אין השמחה באמת בלב, אף על פי כן על ידי שיעשה עצמו כאילו הוא שמח, על ידי זה יזכה אחר כך באמת לשמחה. ועצתו זאת היא עצה גדולה מאוד גם בכל הדברים שבקדושה. שבתחילה צריכים לעשות עצמו כאילו הוא להוט אחר אותו הדבר שבקדושה, ואחר כך זוכין באמת לזה. והבן מאד".

כשאנו קוראים השבוע את הפסוק בתורה: **'כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר' - נתחבר לאותו אש טהור, אש של מצוות ומעשים טובים, ובכך נעביר את האש זרה, החמימות והתאוות רעות, בהכניסנו אש זו - לאש קודש.**



שירת הפרשה

"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ" - בַּפְּרָשָׁה עָלֵינוּ לְהַגְבִּיר אֶת הָאֵשׁ וְהַתְּלַהֲבוֹת דִּקְדוּשָׁה.

בְּכֹחַ זֶה שֶׁנִּבְעַר בְּחַמִּימוֹת בְּזֶמַן הַעֲבֹדָה הַתַּפִּיחַ אֲנוּ מַעֲבִירִים מֵאֵתָנוּ אֶת הַתַּבְעֵרָה לְאֵשׁ זָרָה.

גְּדוֹל וְחָשׁוֹב הוּא הָאֵשׁ קֹדֶשׁ בְּעֶשְׂיָה הַטּוֹבָה לֹא לְקַבֵּדוֹ בְּקִרְיֹת - כְּמִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה.

"חַס לְבִי בְּקִרְבִּי בְּהִיגִי תִבְעַר אֵשׁ" - אֵשׁ דִּקְדוּשָׁה נִחְדָּד זֹאת הַהִתְלַהֲבוּת וְלִבְסוֹף נִזְכָּה לְהַשְׁגִּיחַ.

הגיע פעם ה'חפץ חיים' לעיר לידא. וכשהתאספו בני העיר לשמוע את דבריו, סיפר להם עובדה זו: פעם נכנסתי בעיר מגורי 'ראדין' למקוה, והמים היו קרים. שאלתי את בעל בית המרחץ: מדוע המים כל כך קרים? והוא ענה לי: רבי, בנאמנות, את כל המים שהיו ב'דוד החם' שפכתי למקוה.

ניגשתי אל ה'דוד החם' ומיששתי אותו ונוכחתי לדעת שהדוד של המים החמים הוא פושר. עתה הבנתי מדוע המים הפושרים ששפכו ממנו לתוך המקוה לא הצליחו לחמם את מי המקוה הקרים - מים פושרים אין בכוחם לחמם מים קרים. והסברתי לו: שכדי לחמם את מי המקוה הקרים, צריך שהמים ששופכים מהדוד החם יהיו רותחים או חמים מאוד, רק באופן זה יתחממו המים הקרים.

המשיל זאת החפץ חיים; כש'עת צרה ליעקב', ורבים מבני ישראל אינם דבקים בתורה, הם שרויים בקור וקיפאון מתורה ומצוות, והדרך לקרבם הוא לא לחמם את ליבם בחומה של היהדות.

באיזה דרך נצליח בכך? רק כאשר גם אנו נהיה חמים ולהטים באש קודש, כאשר נכניס חמימות והתלהבות בעבודתנו, נוכל להעביר חום זה גם לאחרים. אם נהיה פושרים, כאותו דוד מים שעמד במקוה בראדין, לא נוכל לחמם כלל, וכלל את ליבם הקפוא והאדיש של אלו אשר נצרכים להיכנס לגבולי הקדושה גם הם.

כן, בחמימות ובהתלהבות הלב, אנו מלהיבים את הרוחקים ואת הקרובים לנו, את בני ביתנו, בנינו, וכל הקשורים וכרוכים אלינו.

הברכות הגנוזים באור הפרשה

אך לא רק לאחרים, אלא עוד יותר לנו, לעצמינו, משפיע האש קודש - החמימות וההתלהבות לדבר מצוה ולכל דבר שבקדושה. בזה שהאדם מתלהב בתבערת הלב להשם יתברך, בכוח הזה נטהר הלב (ליקוטי מוהר"ן ק"ו). ובהמשך: **'כי נגד שנתלהב ונבער לעבירה או לתאוה רעה, חס ושלוש, שמזה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם יתברך. ועל ידי זה יטהר לבו, כמו שכתוב [בפרישיתנו] (במדבר ל"א): 'כל אשר יבא באש תעבירו באש'.**

ובביאור שם: **'כי על ידי חמימות הלב, על ידי זה מגרש רוח הטומאה. כי טבע האש שמגרש האוויר, כמו שנתברר לחכמי היסודות, כי זהו סיבת מה שירה הקני שריפה על ידי שמדליקין מה שזורין למעלה (דהינו הפילור = חומר נפץ). כי על ידי כוח האש, בורח האוויר, והאוויר דוחה את הדברים שמלאו בהם את הקני שרפה, ועוד נתברר בחוש מכמה דברים. והכלל, שהאש מגרש האוויר, על כן החמימות שבכל שבויר להשם יתברך, מגרש הרוחות שהם אויר, הינו שמגרש את רוח הטומאה, ועל ידי זה נטהר לבו'.**

להפוך את האש לקדושה

הבה ונתבונן על מעלת אותה חמימות והתלהבות של קדושה, שבכוחה לכבות אש התאוה, אשר זרה, בתמצית דברי מוהר"ת המרוזים ומחיים את הנפש, בליקוטי הלכות (הלכות י"ן נסך ג. א): **'כשתגבירים כנגד האדם הגבורות והדינים להתגרות באדם ולהפילו חי',** יש להפוך את אותה חמימות ורתיחת הדמים אל הקדושה, שיעשה המצווה והדבר שבקדושה בחמימות הלב ובהתלהבות גדולה. וזה עיקר שלמות המצווה והעבודה. ולא לעשותה כמצוה אנשים מלומדה.

כי יש להתנער ולהשתדל לעשות את המצוות בחמימות והתלהבות הלב - שזה נמשך דווקא בכך - שמתגברים כנגד חמימות של תאוות רעות חי', והוא מתגבר כנגדם ומהפכם אל הקדושה, ועושה המצווה בשמחה והתלהבות גדולה. וזהו מה שכתוב: **'אהבת את ה' אלקיך בכל לבבך',** ודרשו חכמינו: בשני 'צריך', ביצר טוב וביצר הרע. כי יש להפוך את היצר הרע - את רתיחת הדמים אל הקדושה, אל האהבה דקדושה. שיבער בכל בשלהובין דרחמימות לה' יתברך. שהגבורות יתכללו בחדס ובאהבת ה', להכליל

המשיך פניני הפרשה

"ואת פנחס בן אלעזר הכהן לצבא" (לא ו)

ויעוין בדבר רש"י שהיה פנחס שקול כנגד כולם. וכן שם: המתחיל במצווה אומרים לו גמור, והוא זה שנקס נקמת מדין. וב'ליקוטי מוהר"ן' (ב'ל'): שבחינת - "רוח אפינו משיח ה'" - נעשה רוח קנאה, שהולך ומקנא; על ענין הקדושה, לגדול קדש וטהרתו. וזהו בכאן היה עיקר הנקמה היה עלי פנחס שהוא אליהו משיח, וכדבריו.

"כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר" (לא כד)

מידה טובה מרובה. בטומאתו כתוב: "אשר יבא באש", שזה ממש בא והיה עמו. אך ב'טהר' הוא "תעבירו באש" עצם העברה כבר מטהרת. ונלמד מכך התחזקות לעבודת ה' שבעצם עבודה קלה, אפילו בהעברה כבר שבים ועוזבים את הטומאה. וכדבריהם (קידושין מט:): המקדש אשה על מנת שהוא צדיק גמור, אף על פי שנמצא שהיה רשע גמור או אומרים שהיא מקודשת, שמא הרהר תשובה באותה שעה.

"בזו איש לוי" (לא נג)

"בזו" גימ' כ"ב - כנגד כ"ב אותיות התורה, לומר: שהם בזו ולקחו המגיע להם לפי "דין תורה".

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ס) שיש שביולי תורה שאי אפשר לבוא לכך אלא ע"י עשירות. וזהו "בזו" גימ' כ"ב - כנגד אותיות התורה, ללמד; שיש תורה בבזוה, בעשירות דקדושה.

"ולמה תניאון את לב בני ישראל" (לב ו)

ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה נ"ב): "מי שיש לו לב ישראלי, אין ראוי לו לומר שמקום זה אין טוב לפניו, כי אין שייך אצלו מקום כלל, כי אדרבה, הוא מקומו של עולם". וזהו בכאן כשמדברים על כניסתם לארץ ישראל, דזהו 'מקום' - כתוב: "ולמה תניאון את לב בני ישראל". כי הא הכל תלוי בלב. ועם לבם הטוב הם יוכלו לבוא לארץ ישראל, כי הכל טוב לפניהם, דהא הכל מקומו של עולם אצלם.

"בלתי כלב בן יפונה הקניזי והיושע בן נון" (לב ז)

אפ"ל בדרך רמז דכתוב בשלשון "בלתי" דהא ניצולו בזכות תפילתו של משה שביכרם והתפלל עליהם, וכן תפילתם שהלכו להתפלל בחברון כמובא, והתפילה צריכה להיות בדרגת: "בלתי לה' לבדו". וכמובא ע"כ - לדעת שרק בעזרת ניושע. וכן לדעת שעומדים לפניו ית'. וזהו כאן בתפלה לשון: "בלתי".

"מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

"מסעי - ב'ני' ר"ת מ"ב - כנגד מ"ב מסעות בני ישראל, ואות יו"ד של תיבת "ישראל" רומזת לשכינתו יתברך וכמובא (הקדמת תיקוני זוהר דף ו, י): כל יו"ד אחיזי לשם הוי"ה ב"ה. וכן מהמובא (סנהדרין לט:). דכל בי עשרה שכינתא שריא; רמז; שכל המסעות היה בהם 'אמונה' והיו על פי ה', וכמו שכתוב: "ויכתוב משה את מוצאותיה למסעותיהם על פי ה'". ויעוין ב'ליקוטי מוהר"ן' (מ ח"ב) שכל מסעותיהם היה תיקון האמונה, לתקן פגם ע"ז של אלה אלוהיך ישראל.

"אלה מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

בדברי רש"י: 'למה נכתבו המסעות הללו להודיע חסדיו של מקום' וכו' עיי"ש. ואפ"ל; דראשי תיבות, וסופי תיבות של: 'אילה' מ'סעי' ביני ישראל' בגמטריא 'חסדי הוי"ה' - חסדיו של מקום. ונקודת חזוק הנלמד מכך שדווקא בתוך הקשיים, המסעות והטלטולים נמצאים חסדיו של מקום, וכמובא כאן ברש"י. ויעוין בליקו"מ (קצ"ה) עה"פ 'בצר הרחבת ל'.

"ויחננו ברתמה" (ל"ג י"ח)

בפרש"י: על שם 'לשון הרע' של מרגלים, שנאמר: 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חיצו גבור שנונים עם גחלי רתמים', והנה: 'לשון הרע' עולה במספר כתיבת: 'ברתמה' ועוד 'ארבעה עשר' שזו מספר: הארבעה עשרה בחייתם.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"ים כנרת קדמה" (במדבר כ טז)

תורה מליקוטי מוהר"ן על גדות הכינרת

היה זה החסיד הנלהב רבי ישראל דוב-בער אודסר שנוהל והתגורר בעיר 'טבריה', שם התקרב לאורו של רבינו על-ידי אחד מהמיוחסים שבחסידי ברסלב, איש קדוש הוא הגאון החסיד רבי ישראל קארדונר, וכפי שרבי ישראל - כתוב: "זכיתי להכיר את רבי ישראל קארדונר, וראיתי מה זה יהודי, מה זה אמונה, מה זה תפילה... הוא פתח לי כל השערים, על ידו זכיתי להבין ולראות דברים נפלאים..."

והיה זה בתחילת התקרבותו של רבי ישראל-בער - הוא זוכה שרבי ישראל קארדונר מתארח בבית אביו: התרגשתי מאוד - מספר רבי ישראל-בער וכשנשתי לו מעט תבשיל, אמר: 'אני לא אוכל שום דבר, חוץ מלחם, ותה ללא סוכר'.

לאחר ברכת המזון בדקות עצומה, יוצאים שניהם יחדיו לעבר אחד מבתי הכנסת. הם תרו יחדיו אחר בית כנסת פתוח, אך כל בתי הכנסיות כבר היו נעולים בשעה זו, ואז עלה בלבו של ר' ישראל בער הרעיון, ללכת אל בית הכנסת שנבנה ע"י תלמידי הבעל שם טוב הקדוש: רבי אברהם קאליסקר, רבי נחמן מהורדנאק, ורבי מנחם מנדל מוויטבסק.

בית כנסת זה נבנה על שפת ה'כינרת', כדי שיוכלו הצדיקים לטבול בכל פעם לפני תפילתם ועבודתם הקדושה. בימות החורף גואים מי הכינרת, חודרים פנימה ומגיעים עד מחצית מגובה השולחנות. בתקופה זו מפנים את הספרים מן המקום ובית הכנסת נשאר פתוח עד חודש ניסן, שבו יורד מפלס המים.

השנים נכנסו אל בית הכנסת, כשרגליהם טובלות במים, והתיישבו על אחד השולחנות. למרות עניותו של רבי ישראל קארדונר, שכנו תדיר בכיסו נרות וגפרורים, הוא הדליק נר, פותח ספר 'ליקוטי מוהר"ן' הנמצא עמו, והתחיל ללמוד מתוכו עם הנער.

הייתה זו תורה - שני - 'כי מרחמי ינהגם'. "ושכל ימי חי לא הגשתי טעם תורה, טעם יראת שמים, כמו באותו הלילה, שבו למד את התורה הקדושה 'כי מרחמי ינהגם'..."

על גבי שולחן שקוע עד מחציתו במים, ישבו עד אור הבוקר ולמדו מתוך ה'ליקוטי מוהר"ן' לאורו של נר קלש. באותו לילה נדלק נרו של רבינו הקדוש בלבו של המקורב הצעיר לכל ימי חייו. "נוצרה בינינו התקשרות בבחינת 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה'. אמרתי: אפילו כל העולם ינסה להפריד בינינו, לא יצליחו", סיפר רבי ישראל בער.

"אלה המצוות והמשפטים אשר צווה ה'" (במדבר ל"ו יג)

אינו נכנס ל'ציון' לפני שסיים כל ה'שולחן ערוך'

היה זה האי אונא חסידא רבא רבי יקותיאל זלמן דאשעווסקי מתלמידי גאון עוזנו מוהר"ני" המכונה 'רבי זלמן דער רב' אשר כיהן ברבנות בעיר 'קענדונעדינקע'. בן רבי ישעיה שלום - אשר רבינו אמר אודותיו שבחים גדולים, וביניהם: שהוא הלך לחופתו עם כסות נקיה. - "מיט אַ ריין קעמדיל". ונכדו של הרה"ק רבי יודל מדאשיב - מגדולי תלמידי רבינו (היה מקורב להרה"ק רבי פנחס קאריצער תלמיד מרן הבעל שם טוב הקדוש), והיה ידוע לבעל מופת גדול בהסכמת רבינו בעצמו. רבי זלמן דער רב - היה ידוע בהתמדתו הגדולה בתורה הק', הוא היה משים את לילותיו כימים בלימוד התורה וביגיעתה, ולא היו מעייניו נתונים אלא בה.

גם כשהיה מגיע בעונותיו הרבה כאחד מבני החבורה לקיבוץ באומן בימי ראש השנה - לא פסק פומיה מגירסא, ובכל נסיעה כזו, בטרם היכנסו לציון רבינו הק' - לא היה נכנס עד שהיה מסיים את חוק לימודיו השנתי בארבעה חלקי ה'שולחן ערוך' ונושאי כליו, ומסיימו כל כולו.

פעם משעמדו עליו מבני החבורה והפצירו בו כי יגלה להם עניין זה, מדוע מסיים הוא את ה'שולחן ערוך' עם כל מפרשיו תחילה, וכל עוד לא סיים אינו הולך להשתטח על הציון הקדוש - השיב להם רבי זלמן בפשטות: בוש אנכי ליראות את פני הצדיק ובאמתחתו מאומה". ובפעם אחרת השיב בעניין אחר, כי חפץ הוא לבוא לרבינו הק' כשהוא מקיים את דבריו הק' ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ס"ב), שם מבואר כי לימוד הפוסקים מבטל את מחלוקת היצר הרע, באופן שיוכל האדם לעבוד את ה'בשני יצרי', בלב שלם. "שיהיה לבו שלם עם ה' אלוקיו", אשר על כן; רק בסיימו את לחם חוקו בלימוד הפוסקים יש בידו נגיעה באותה השלמות אותה דורש רבנו, ומסוגל הוא כבר להראות פניו לפני הצדיק.

בשורה טובה תדשן עצם - ובשנים האחרונות יצא לאור מכתביו וחידושי תורתו, בשילוב בתולדות חייו של האי צדיקא רבי יקותיאל זלמן זצ"ל, בספר "תורת יקותיאל", אשר יצא לאור ברוב פאר וחדר ע"י אגודת 'משך הנחל', והיה זאת לעילוי נשמתו ולזכרו הטהור.

לכבוד השם

מן הספר שהיה לשיקו העתדים |

ילדים יקרים! המשנה באבות אומרת: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שנקמר (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי וְלְכַבֹּדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרָתִי אֶף עֲשִׂיתִיו.

הקדוש ברוך הוא ברא את הכל בעולם, בכדי שְׁנַעֲבֹדוּ יִתְבָּרַךְ מִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם. רבי נתן מברסלב כותב על כך משל בספרו "לקוטי הלכות", וכן לשונו: כמו למשל עץ או מתכת כל זמן שהוא גלם ולא עשו ממנו כלי אינו נצרך להאדם, ואינו יכול לעבד בו ה' יתברך. אבל כשלוך האמן העץ והמתכת ועושה ממנו כלי - כגון כף או קערה. ואז הוא נצרך להאדם, ואז האדם יכול לעבד בו ה' יתברך. כי אוכל עם הכף והקערה לכבוד שבת, או שמכבד בהם אורחים וגם מברך על המאכל שאוכל בהם תחלה וסוף. כי בודאי ישראל עם קדוש עובדים את ה' יתברך בכל הדברים שבעולם. אבל אי אפשר להם לעשות עבודתם בשום דבר, כי אם אחר שנתתן ונעשה כלי. ואז מתקנים ומשלימים את הדבר ברוחניות על ידי שעובדים בו את ה' יתברך שזה עקר חיות ושלמות של כל הדברים שבעולם. נמצא על ידי שהאמן מתקן ועושה את הכלי בגשמיית על ידי זה מגיע הדבר לשלמותו גם ברוחניות.

ואנו נלמד מכך שבעל דבר שאנו עושים, אנו יכולים להכניס בזה את השם יתברך, כשאנו אוכלים אנו חושבים שיהיה לנו כוח ללמד ולהתפלל. גם כשאנו משחקים בחשב; שיש לנו מכך תועלת לאור כוחות מחדשים, ואז משחקים בגאמנות ובדרך ארץ.

נשפיל להתרגל לראות את הפנימיות שבעל דבר, ולעשות בכל פעלתנו נחת רוח להשם יתברך.

כשמתכלים

על היעד,
על התכלית,
אפילו דרך
קשה
נעשית
קלה
יותר!

זוית ראיה <<

